

[Jørgen Jensen.]

står sammen om OECD, industrilande. Vi har alle sammen en høj levestandard, og vi ønsker om muligt at forøge den yderligere. Vi har et liberalt økonomisk system, og vi ønsker at bibeholde det. De fleste af landene samarbejder i forvejen både politisk og forsvarsmæssigt. Der er altså mange berøringsflader og fælles interesser mellem USA-Canada og de 18 lande i Vesteuropa.

Det fremgår tydeligt af den højtærede udenrigsministers fremsættelsestale og af bemærkningerne til det foreliggende forslag til folketingsbeslutning, at mange og vanskelige forhandlinger har skullet føres, før konventionen blev formuleret og før OECD som en fugl Fønix kunne opstå af OEECs æg. Formålsparagrafferne er holdt i meget generelle vendinger. Til gengæld kan alle vel tilslutte sig dem. Ingen kan være modstander af, at frie lande søger at sikre den størst mulige økonomiske vækst og beskæftigelse og en stigende levestandard, samtidig med at finansiel stabilitet oprettholdes. Dette mål søger vel ethvert politisk parti at leve op til. Bred enighed vil der vel også være om, at vi bør søge at bidrage til den økonomiske vækst i de såkaldte udviklingslande, og endelig kan man ikke betvivle, at en udvidelse af verdenshandelen på mangesidet grundlag er et vigtigt middel til at nå disse mål. At konventionen er en ramme for fremtidigt økonomisk samarbejde fremgår klart af dens enkelte artikler, som jeg ikke her skal gennemgå. Bestemte forpligtelser er der ikke mange af. Rådslagninger, gensidig information og henstilling til medlemmerne er de vigtigste midler, der skal anvendes. Det kan synes lidt tyndt og lidet effektivt, men det har, så vidt vi kan se, været den eneste mulighed for at etablere samarbejde mellem så mange lande med yderst forskelligt konstitutionelt grundlag, og jeg mener, at det under alle omstændigheder har sin store værdi, at et land som Danmark af beskeden størrelse har adgang til for et internationalt forum at fremføre sine synspunkter, sine ønsker og sine krav. Nu har vi en legitim adgang til som ligeberettiget medlem at sidde ved forhandlingsbordet sammen med de store og stærkere lande. Lad os benytte os af denne ret fornuftigt og effektivt.

Jeg kan ligesom de foregående to ærede

talere varmt tilslutte mig Europarådets forslag om, at dette råds parlamentariske forsamling bliver rådgivende organ for OECD, og jeg har mærket mig den højtærede udenrigsministers positive udtalelser i fremsættelsestalen herom.

En af de vigtigste artikler i konventionen er artikel 15, hvorefter OEECs vedtagelser kun får gyldighed for den nye organisation, for så vidt dennes ministerråd bekræfter dem. Den højtærede udenrigsminister har i sin fremsættelsestale givet baggrunden og begrundelsen for, at de gamle vedtægter ikke umiddelbart videreføres i OECD. Jeg takker for de oplysninger, vi også her har fået om de forskellige OEEC-komiteers — herunder de tekniske komiteer — fortsatte arbejde, respektive bortfald.

Der knytter sig betydelig interesse til spørgsmålet om den handelspolitiske liberaliseringskodes beståen og ikke mindre interesse til OEECs forbud mod eksportsubsidier. Men det helt store spørgsmål rejser sig vel i forbindelse med OECDs muligheder for at yde positive bidrag til løsning af de europæiske markedsproblemer. Selv vover jeg ikke her at være alt for optimistisk, men måske kan organisationen i alt fald indirekte blive fødselshjælper i denne sag.

Ved siden heraf vil et samarbejde om valuta- og pengepolitikken utvivlsomt blive vigtigt. Opgaver af denne art vil der sikkert til stadighed være. Underskuddet på den amerikanske betalingsbalance er et aktuelt eksempel. Det skulle nemlig føre til sådanne ensidige aktioner, at andre landes økonomi lider skade.

Det er værdifuldt, at der gennem OECD skabes muligheder for at koordinere hjælpen til u-landene. Mægtige beløb er i de senere år ydet af de største stater blandt organisationens medlemmer, især USA, Frankrig, England og Tyskland. Da det sidstnævnte land ikke er medlem af De Forenede Nationer, er det særlig betydningsfuldt, at man i OECD kan drøfte et hensigtsmæssigt samarbejde omkring denne enorme opgave. 20 større og mindre lande på begge sider af det Atlanterhav, der i dag ikke skiller, men forener den frie verden, skal nu fortsætte deres hidtidige frugtbare samarbejde, ikke alene til fordel for sig selv, men også for at hjælpe den fattige del af verden. Det er de rige lande, men de ønsker ikke at danne